

[Iver Poulsen.]

gennem hyppige folkeafstemninger o. s. v. o. s. v.

I dag, 10 år efter, viser det sig med al ønskelig tydelighed, at det gik helt anderledes, og at vi, grundlovsmodstanderne fra 1953, fik sørgelig ret i vore bange anelser. Lovjaskeriet flourer som ingen sinde før, grundloven søges fortolket netop sådan, som det passer i de politiske magthaveres kram, folkeafstemningsreglen har vist sig at være den narresut, som Knud Kristensen kaldte den i 1953, og som det ærede medlem hr. Poul Sørensen kaldte den lige efter folkeafstemningen om 21 års valgetten. Men alle disse bekymringer og alt dette burde de borgerlige grundlovsfædre have tænkt på for 10 år siden — det manglede ikke på advarsler — og hvis de havde gjort det, havde meget set anderledes og bedre ud her i landet i dag.

Jeg lyttede med interesse til de ærede medlemmer hr. Erik Eriksens og hr. Poul Møllers udtalelser angående eventuelle ændringer i folketingets forretningsorden, men jeg lyttede forgæves efter et par venlige ord om det forslag, som de uafhængige har fremsat, og som går ud på, at et medlem eller et ikke-udvalgsberettiget parti må få en observatør i de udvalg, som skal behandle lovforslag, som er fremsat af vedkommende medlem eller ikke-udvalgsberettigede parti. Det er i hvert fald vor erfaring, at dette er i overensstemmelse med demokratisk opfattelse, og det vil være fulkommen rimeligt, hvis medlemmer af dette ting, som vælgerne har valgt herind, får den samme mulighed som alle andre fra de større partier for at følge med i lovgivningsarbejdet. Det er jo det, vi er valgt herind for, og der bør ikke være skranker for en sådan deltagelse, navnlig når der kun er tale om en observatør, som vort forslag gik ud på, uden stemmeret og uden ret til at afgive betænkning. Den tanke, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen udkastede om at holde udvalgsmøde før første behandling, altså behandle et lovforslag i udvalg før første

behandling, lyder meget tiltalende, og så vidt jeg kan se, ville det sikkert have nogen betydning for det saglige arbejde her i tinget, men en forudsætning må da være, at enhver fraktion, stor eller lille, som er repræsenteret her i tinget, får lov til at overvære dette forberedende udvalgsmøde, ellers bliver de ikke-udvalgsberettigede partier endnu mere handicappet, og det er i hvert fald ikke i overensstemmelse med demokratisk tankegang.

Efter alle de forskellige ting, jeg har nævnt om regeringens forhold til grundloven, forekom det jo noget ejendommeligt, da vi fremsatte vort forslag, at ordføreren for udvalget, den højtærede formand, stod her og viftede med grundloven, den skulle man også tage hensyn til, fordi alle valg foregik efter forholdstalsvalg, også valg til udvalg. Det står der nu ikke noget om i grundloven, har jeg overbevist mig om senere, det er valg til kommissioner og nævn, og som jeg sagde ved første behandling af vort forslag: der er ikke tale om, at vi ønsker at forrykke noget i udvalgenes sammensætning, da det ikke er, om jeg så må sige, regulære udvalgsmedlemmer, vi ønsker, men kun observatører.

Efterhånden er vel alle blevet klar over, hvor alvorligt det var for Danmark, at sammenbruddet i Bruxelles skete. Men situationen blev særlig alvorlig, fordi denne modgang ramte et økonomisk fuldstændigt uforberedt Danmark. Det havde jo ikke manglet på advarsler mod regeringens økonomiske politik, men regeringen kørte sorgløst videre og ventede tilsyneladende bare på, at noget skulle vise sig og give et økonomisk opsving herhjemme, som kunne redde vor ødelagte økonomi og mere eller mindre dække over regeringens fejlslagne og letsindige økonomiske politik. Regeringen havde ganske tydeligt kun regnet med den ene mulighed: at vor optagelse som medlem af det europæiske fællesmarked var nært forestående, og havde slet ikke administreret efter eller regnet med, at forhandlingerne kunne bryde sammen og Danmarks